

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **P. – C., spol. s r. o.,** zastoupený Mgr. Lucií Růžičkovou, advokátkou se sídlem v Praze, Václavské nám. 43, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2003, č. j. FŘ – 4187/14/03, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2004, č. j. 8 Ca 247/2003 - 38,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. dubna 2004 č. j. 8 Ca 247/2003 – 38 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Žalovaný tímto rozhodnutím č. j. FŘ – 4187/14/03 ze dne 19. 8. 2003 zamítl odvolání proti platebnímu výměru na daň darovací vydanému Finančním úřadem pro Prahu 1 (dále jen „finanční úřad“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), dle jeho názoru je napadený rozsudek nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky Městským soudem v Praze, dále namítá vady řízení, neboť skutkový stav, z něhož správní soud v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, popř. při jeho zjišťování byl porušen zákon, rozhodnutí je též nepřezkoumatelné. Dle stěžovatele soud ani žalovaný nepřihlédl k zásadní skutečnosti, že věcné břemeno nebylo zřízeno bezúplatně, ale od počátku bylo zřízeno

za úplatu 25.000 Kč, což je patrné z dodatku smlouvy. Úplatná věcná břemena nepodléhají dani darovací, proto nebyl důvod k zahájení řízení o vyměření darovací daně.

Stěžovatel dále namítá, že tvrzení žalovaného a soudu o účelovosti dodatku smlouvy nejsou podložena, s ohledem na nejednoznačnost pojmu „účelový postup“ považuje v této části rozsudek Městského soudu v Praze v této části za nepřezkoumatelný.

Soud se dále nesprávně vypořádal s otázkou existence důvodu k vyměření daně darovací v souvislosti s předmětnou smlouvou o zřízení věcného břemene. Dodatek smlouvy se po jeho podpisu stává nedílnou součástí původní smlouvy, proto je nutno jej brát v úvahu. Pokud soud považoval dodatek za neplatný, vzhledem k podpisu jednatele stěžovatele za obě strany, měl stejně posoudit i platnost smlouvy o zřízení věcného břemene, která je podepsána stejným způsobem. Pokud by tato smlouva byla neplatná, nemohla by být na jejím základě vyměřena darovací daň.

K použití ustanovení § 44 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“), stěžovatel namítá, že na výzvu finančního úřadu sdělil, že nejsou splněny zákonné podmínky k podání daňového přiznání, neboť dotčený právní úkon stěžovatele nepodléhá dani darovací. Nebyl tedy dán důvod k podání daňového přiznání a tedy ani k vyměření daně dle pomůcek. Soud rovněž nesprávně interpretoval ustanovení § 50 odst. 5 daňového řádu, neboť žalovaný měl přezkoumat i zákonnost použití pomůcek. Dle stěžovatele se soud nevypořádal s jeho dalšími námitkami uvedenými v žalobním návrhu, nespecifikuje dále, o jaké námitky se jedná. S odvoláním na tyto skutečnosti stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku Městského soudu v Praze a vrácení věci k novému rozhodnutí.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že před zahájením vyměřovacího řízení měl finanční úřad k dispozici pouze smlouvu o zřízení věcného břemene ze dne 12. 10. 1998 s doložkou o povolení vkladu do katastru nemovitostí, dle které bylo věcné břemeno zřízeno bezplatně. O existenci dodatku této smlouvy ze stejného dne, kterým byla dohodnuta úplatnost zřízeného věcného břemene, se dozvěděl až v odvolacím řízení proti platebnímu výměru dne 26. 3. 2003. Stěžovatel vůbec nereagoval na výzvu finančního úřadu k podání daňového přiznání, proto žalovaný nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že k výzvě sdělil, že není dán důvod k podání daňového přiznání. Pokud by stěžovatel tento názor při vyměřovacím řízení uplatnil, pak by skutečnosti týkající se úplaty za zřízení věcného břemene mohly být u povinného ověřeny. Finanční úřad při vyměření darovací daně nemohl k dodatku ke smlouvě o zřízení věcného břemene přihlédnout, neboť jej neměl. Žalovaný se ztotožňuje se závěry soudu ohledně podpisu dodatku ke smlouvě pouze stěžovatelem, neboť z plné moci založené ve správním spisu nevyplývá, že by stěžovatel byl oprávněn ke změně smlouvy o zřízení věcného břemene.

Použití § 44 daňového řádu finančním úřadem při stanovení daně v předmětné věci žalovaný shledává v souladu se zákonem, stejně tak i svůj postup dle § 50 odst. 5 daňového řádu, kasační stížnost považuje za nedůvodnou.

Z předloženého soudního i správního spisu vyplývá k uvedeným skutečnostem následující:

Dne 12. 10. 1998 byla mezi stěžovatelem jakožto oprávněným a společností D.- H., spol. s r. o., jakožto povinným, uzavřena smlouva o zřízení věcného břemene. Osoba

povinného byla při uzavření smlouvy zastoupena stěžovatelem, tj. zároveň oprávněným, na základě plné moci ze dne 7. 10. 1998 (viz níže). V článku I. smlouvy byly specifikovány nemovitosti, které dle článku II. měl oprávněný právo užívat pro účely svého podnikání a výkonu správy. Dle článku III. bylo věcné břemeno zřízeno bezplatně. Kopie této smlouvy ověřená Katastrálním úřadem v Jihlavě je součástí správního spisu finančního úřadu, je k ní přiložena plná moc udělená společností D.- H., spol. s r.o., stěžovateli. Stěžovatel je zplnomocněn k provedení vkladu věcných břemen, včetně podpisu smluv o zřízení věcných břemen, do katastru nemovitostí. V plné moci jsou uvedeny nemovitosti, ke kterým je stěžovatel jakožto zmocněnec oprávněn zřídit věcné břemeno, dělit je a členit, tyto změny může navrhovat k zápisu do katastru nemovitostí. Stěžovatel je oprávněn provést veškeré úkony potřebné k uvedenému zmocnění. Plná moc byla podepsána jednatelem společnosti D.-H., spol. s r. o., dne 7. 10. 1998, podpis je ověřen notářkou.

Zástupkyni stěžovatele byla dne 8. 11. 2000 doručena výzva vydaná finančním úřadem k podání daňového přiznání. Stěžovatel byl upozorněn, že dosud nepodal přiznání k dani darovací ohledně věcného břemene, k jeho podání mu byla stanovena lhůta 15 dnů, byl poučen o následcích nepodání přiznání. Jako příloha výzvy je označena smlouva o zřízení věcného břemene a stanovení hodnoty věcného břemene včetně způsobu jejího výpočtu.

Finanční úřad vydal dne 25. 2. 2003 platební výměr, kterým vyměřil stěžovateli daň darovací ve výši 175.228 Kč. Stěžovatel podal odvolání, ve kterém nesouhlasil zejména s existencí důvodu k vyměření daně darovací. Věcné břemeno nebylo zřízeno za účelem získání prospěchu, ale jako zajištění pohledávek stěžovatele za povinným, dodatkem smlouvy bylo sjednáno za úplatu 25.000 Kč. Stěžovatel dále namítá nereálné ocenění hodnoty věcného břemene ze strany finančního úřadu, nemovitosti jsou ve špatném technickém stavu, vyčísleného užitku není možno v žádném případě docílit. Finanční úřad měl dodatek smlouvy o zřízení věcného břemene za úplatu k dispozici, proto měl dospět k závěru, že úplatné věcné břemeno nepodléhá dani darovací. K odvolání stěžovatel přiložil návrh správce konkursní podstaty společnosti D.-H., spol. s r. o., o určení neplatnosti smluv o zřízení věcného břemene a dodatek smlouvy o zřízení věcného břemene ze dne 12. 10. 1998, ve kterém strany konstatují, že opravují chybu v psaní v článku III. smlouvy a nahrazují bezplatné zřízení věcného břemene úpravou, že břemeno se zřizuje za úplatu 25.000 Kč. Podpisy povinného i oprávněného se shodují, u označení stran dodatku smlouvy je uvedeno, že povinného zastupuje na základě plné moci ze dne 7. 10. 1998 jednatel stěžovatele (též jednající za oprávněného).

Žalovaný odvolání zamítl. V odůvodnění uvedl, že z obsahu smlouvy o zřízení věcného břemene nevyplývá, že by věcné břemeno mělo sloužit k zajištění pohledávky, proto správce daně k této skutečnosti nemohl přihlédnout. Finanční úřad obdržel smlouvu o zřízení věcného břemene od příslušného katastrálního úřadu a proto vycházel ze skutečnosti, že existuje pravomocné rozhodnutí příslušného státního orgánu, kterým je dle § 28 odst. 1 daňového řádu vázán. V případě potvrzení absolutní neplatnosti smlouvy o zřízení věcného břemene soudem bude v daňovém řízení věc řešena dle § 54 daňového řádu, tj. obnovou řízení. O existenci dodatku smlouvy, který mění věcné břemeno z bezúplatného na úplatné, se žalovaný poprvé dozvěděl dne 26. 3. 2003, kdy obdržel kopii tohoto dodatku spolu s odvoláním proti platebnímu výměru. Nemůže proto souhlasit s názorem žalobce, že nebyl důvod k zahájení řízení o vyměření daně darovací. Žalovaný dále odkazuje na ustanovení § 40 odst. 1 daňového řádu, dle kterého je povinen podat daňové přiznání každý, koho k tomu správce daně vyzve. Žalobce byl finančním úřadem řádně vyzván, upozorněn na následky nepodání přiznání, na výzvu však nereagoval. Byly proto splněny podmínky k vyměření daně

podle pomůcek dle § 44 odst. 1 daňového řádu, žalovaný prověřil i postup použitý finančním úřadem pro stanovení základu daně, pro ocenění práva odpovídajícího věcnému břemeni a následné vyměření daně a shledal jej v souladu s příslušnými předpisy.

Proti rozhodnutí žalovaného se stěžovatel bránil žalobou podanou u Městského soudu v Praze, ve které namítal shodné skutečnosti jako v odvolání proti platebnímu výměru (viz výše).

Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl. Odkázal na ustanovení § 6 odst. 1 a § 16 zákona č. 357/1992 Sb., která definují předmět daně darovací, mimo jiné je předmětem této daně nabytí práva odpovídajícího věcnému břemeni, dále na již výše citovaná ustanovení § 40 odst. 1 a § 44 odst. 1 daňového řádu. Dle názoru soudu byl předpoklad pro vznik povinnosti stěžovatele podat daňové přiznání k dani darovací splněn, neboť finanční úřad měl v době daňového řízení a rozhodnutí k dispozici pouze smlouvu o zřízení bezúplatného věcného břemene. Předložení dodatku, kterým byl změněn článek III. smlouvy, soud považuje za účelový postup ze strany stěžovatele, zpochybňuje rovněž platnost tohoto dodatku a to s ohledem na skutečnost, že je podepsán za obě smluvní strany stejnou osobou, jednatelem stěžovatele. Soud konstatuje, že zastoupení jedné ze stran při takovém právním úkonu je na základě plné moci možné, ovšem za předpokladu, že zástupce není osobou, jejíž zájmy jsou v rozporu se zájmy zastoupeného (§ 22 odst. 2 občanského zákoníku), zejména pak u smluv, v nichž právu jednoho účastníka odpovídá povinnost druhého účastníka.

Důvodnou neshledal Městský soud v Praze ani námitku týkající se nesprávného ocenění práva odpovídajícího věcnému břemeni. Stěžovatel nereagoval na výzvu správce daně, byly splněny předpoklady pro vyměření daně dle § 44 odst. 1 daňového řádu dle pomůcek, které měl správce daně k dispozici, nebo které si sám opatřil, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Žalovaný rozhodnutí finančního úřadu přezkoumal správně dle § 50 odst. 5 daňového řádu, tedy pouze z hlediska, zda byly dodrženy zákonné podmínky pro stanovení základu daně a daně podle pomůcek, nemohl se zabývat správností a přiměřeností použitých pomůcek, z tohoto důvodu ani soud nemohl tyto skutečnosti přezkoumávat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou zpochybňující existenci důvodu pro vyměření daně darovací dle § 6 odst. 1 zák. č. 357/1992 Sb. Stěžovatel své námitky směřoval proti posouzení dodatku ke smlouvě o zřízení věcného břemene žalovaným i Městským soudem v Praze, dovozoval, že na základě smlouvy o zřízení věcného břemene mu neměla být doměřena daň darovací, neboť se nejednalo o bezúplatný převod. V případě, že Městský soud v Praze dospěl k závěru, že dodatek ke smlouvě je vzhledem k nepřípustnému vzájemnému zastoupení účastníků neplatný, pak nemohla být platně uzavřena ani smlouva o zřízení věcného břemene a na jejím základě nemohla být vyměřena daň, soud měl z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného zrušit.

Při posouzení důvodnosti této námitky je namístě poukázat na základní zásady daňového řízení, které musí být vždy zachovány. Dle § 2 odst. 1 daňového řádu jednají

správci daně v daňovém řízení v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy, chrání zájmy státu a dbají přitom na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů a ostatních osob zúčastněných na řízení. Takto vyjádřená zásada zákonnosti je postavena na ústavní zásadě obsažené v Čl. 11 odst. 5 zákona č. 2/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), dle které je možné ukládat daně pouze na základě zákona. Správce daně je tedy povinen chránit zájmy státu, dosáhnout stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy, ovšem při plnění této své základní povinnosti se musí vždy pohybovat v zákonném rámci. Ke správnému a úplnému zjištění a stanovení daňových povinností zajišťuje správce daně podklady v důkazním řízení (zejména jejich vyžádáním od daňového subjektu), při rozhodování pak hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo (§ 2 odst. 3 daňového řádu). V souladu s touto další základní zásadnou daňového řízení ve spojení s podrobnou úpravou dokazování v ustanovení § 31 daňového řádu je hodnocením důkazů nutno rozumět myšlenkovou činnost správce daně, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správce daně určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze ke správnému stanovení daňové povinnosti použít, což je určeno též ustanovením § 31 odst. 2 daňového řádu, dle kterého správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.

Z výše uvedeného vyplývá, že správce daně je povinen na počátku daňového řízení ověřit existenci základních podmínek daňového řízení, mezi které patří i zjištění, zda úkon, na jehož základě má být daň vyměřena, skutečně nastal. Je logické, že pokud by nebyla prokázána existence osobních a věcných podmínek daňové povinnosti, pak by ani v případě dodržení všech dalších zákonných podmínek řízení nemohlo být vydáno rozhodnutí, které by bylo v souladu se zákonem. Daňový subjekt zásadně nese v daňovém řízení důkazní břemeno definované ustanovením § 31 odst. 9 daňového řádu, již ze znění tohoto ustanovení je však zřejmé, že se jedná o prokázání jím tvrzených skutečností, případně o skutečnosti, k jejichž průkazu je vyzván správcem daně v daňovém řízení. Rozsáhlé důkazní břemeno daňového subjektu je tak podmíněno předchozím tvrzením daňového subjektu či existencí daňové povinnosti za předpokladu osobních a věcných podmínek této povinnosti, které posuzuje správce daně.

Finanční úřad zahájil řízení o dani darovací na základě podnětu katastrálního úřadu, od kterého obdržel smlouvu o zřízení věcného břemene, která mohla být titulem pro vyměření daně darovací. V souladu s ustanovením § 2 odst. 3 daňového řádu byl finanční úřad povinen hodnotit tuto smlouvu jako každý jiný důkaz, tj. prověřit jeho hodnotu závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. O hodnotě závažnosti nelze mít v tomto případě pochybnosti, neboť v případě splnění dalších dvou atributů bylo možno na základě tohoto důkazu vyměřit daň darovací. Při prověření zákonnosti předloženého důkazu bylo nutno zodpovědět, zda smlouva byla uzavřena v souladu se zákonem, neboť k nezákonnému důkaznímu prostředku nelze v řízení přihlédnout. Pochybnosti o platnosti smlouvy o zřízení věcného břemene vyplývají z ustanovení § 22 odst. 2 občanského zákoníku, dle kterého zastupovat jiného nemůže ten, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy zastoupeného. Posouzení této skutečnosti nespadá do oblasti správy daní, v daňovém řízení ovšem vyvstala potřeba tento problém vyřešit, jedná se proto o předběžnou otázku ve smyslu § 28 daňového řádu. Dle tohoto ustanovení, vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Jinak si může správce daně o takové otázce učinit úsudek

nebo dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení. Finanční úřad však otázku platnosti smlouvy o uzavření věcného břemene jakožto předběžnou otázku opominul a nezabýval se jí, přestože bez jejího zodpovězení si nemohl být jistý, zda ukládá daň na základě zákona.

Žalovaný byl v odvolacím řízení vzhledem k tomu, že daň byla stanovena dle pomůcek, povinen přezkoumat napadený platební výměr dle § 50 odst. 5 daňového řádu. Toto ustanovení mu ukládá zkoumat, zda byly dodrženy zákonné podmínky pro použití takového způsobu stanovení daně. Mezi tyto podmínky bezpochyby patří i prověření skutečnosti, zda se jedná o daňový subjekt, který je povinen určenou daň platit, a zda nastala skutečnost, na základě které lze zahájit daňové řízení dle zákona č. 357/1992 Sb. Dále je odvolací orgán povinen prověřit, zda daňové řízení bylo vedeno v souladu se základními zásadami daňového řízení, zda ze spisu je ve smyslu § 46 odst. 2 daňového řádu patrno, podle jakých pomůcek správce daně stanovil základ daně a daň, a zda respektoval ustanovení § 46 odst. 2, 3 a § 31 odst. 6 daňového řádu. Žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval zejména dodržením podmínek pro vydání výzvy dle § 40 daňového řádu a vyměřením daně dle pomůcek dle § 44 odst. 1 daňového řádu. Odůvodnil, že finanční úřad vyměřil stěžovateli daň darovací na základě smlouvy o zřízení věcného břemene v souladu se zákonem, neboť nemohl přihlédnout k jemu neznámému dodatku o zpoplatnění břemene. Předběžnou otázkou platnosti smlouvy o zřízení věcného břemene se žalovaný zabýval v porovnání s ostatními body velmi stručně. Konstatoval, že finanční úřad obdržel smlouvu o zřízení věcného břemene od příslušného katastrálního úřadu a proto vycházel ze skutečnosti, že existuje pravomocné rozhodnutí příslušného státního orgánu, kterým je dle § 28 odst. 1 daňového řádu vázán. Tato úvaha však není správná, neboť katastrální úřad při rozhodování o vkladu zkoumá dle § 5 zákona č. 265/1992 Sb. taxativně vymezené podmínky, mezi nimiž rozhodování o platnosti či neplatnosti pokladových smluv není.

Žalovaný proto nebyl vázán rozhodnutím příslušného státního orgánu a měl při posouzení předběžné otázky možnost vyčkat rozhodnutí o neplatnosti smlouvy soudem, neboť mu bylo známo, že takové soudní řízení probíhá, nebo si mohl o předběžné otázce učinit úsudek sám v souladu s § 28 odst. 1 daňového řádu. Při zvolení vlastního rozhodnutí byl však povinen své úvahy ohledně posouzení předběžné otázky řádně odůvodnit. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný neposoudil předběžnou otázku platnosti smlouvy o zřízení věcného břemene v souladu s ustanovením § 28 daňového řádu, neboť vázanost rozhodnutím katastrálního úřadu o vkladu nemá zákonnou oporu, vlastní úsudek si žalovaný o předběžné otázce neučinil. Žalovaný tak rozhodl o daňové povinnosti stěžovatele, aniž ověřil její samotnou existenci, bez prokázání, že stěžovatel je poplatníkem předmětné daně darovací na základě smlouvy zřízení věcného břemene.

Uvedené pochybení žalovaného Městský soud v Praze nevytkl, přestože stěžovatel v žalobě namítal, že zde nebyl důvod k zahájení řízení o vyměření darovací daně. Městský soud v Praze se ve svém rozhodnutí též nezabýval ověřením základních podmínek daňového řízení, tj. otázkou platnosti smlouvy o zřízení věcného břemene, konstatoval pouze, že právo odpovídající právu věcného břemene nebylo možno považovat za právo zřízené za úplatu, základní předpoklad pro vznik povinnosti stěžovatele podat daňové přiznání tak byl splněn. Tento závěr Městského soudu v Praze je nutno z výše uvedených důvodů na základě námitky stěžovatele označit za nesprávné posouzení právní otázky dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Městský soud v Praze upozornil na nepřípustnost zmocnění jedné smluvní strany druhou v případě smluvního vztahu, kde oprávnění jednoho účastníka zakládá povinnost účastníku druhému, ovšem nesprávně tuto vadu posoudil pouze ve vztahu k dodatku smlouvy a nikoliv

ke smlouvě samotné, přestože platnost této smlouvy má zásadní význam na vznik a existenci daňové povinnosti stěžovatele. Na základě tohoto nesprávného posouzení Městský soud v Praze následně chybně hodnotil, že byl splněn zákonný předpoklad pro zjištění základu daně a stanovení daňové povinnosti podle pomůcek.

Městský soud v Praze pochybil v posouzení základního předpokladu vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, bylo tedy zpochybněno, zda vůbec došlo ke vzniku věcného břemene. Tato otázka bude předmětem dalšího řízení, jehož výsledek je závislý zejména na rozhodnutí soudu ve věci určení neplatnosti smluv o zřízení věcného břemene, Nejvyšší správní soud se proto v této fázi řízení nemohl vyjadřovat k námitkám týkajícím se úplatnosti tohoto věcného břemene.

Vzhledem k chybnému posouzení základního předpokladu pro stanovení daňové povinnosti ze strany Městského soudu v Praze se Nejvyšší správní soud též nemohl vyjádřit k důvodnosti ostatních námitek uplatněných kasační stížností, které napadaly dílčí závěry dovozené z nesprávně zjištěné podstaty věci. Nejvyšší správní soud pro úplnost konstatuje, že pokud správní orgán i soud odůvodnily svá rozhodnutí nesprávně, s použitím tvrzení, která nebyla pro věc podstatná, aniž se zabývaly skutečnostmi, které měly být zjištěny z úřední povinnosti na základě zákona, nelze stěžovateli přičítat k tíži jeho formulaci žalobních bodů a důvodů kasační stížnosti, kdy své námitky zaměřoval na jemu poskytnutá odůvodnění. Nejvyšší správní soud považoval za podstatné, že stěžovatel v každé fázi řízení namítal nesplnění základní předpokladů pro zahájení daňového řízení.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodnutí Městského soudu v Praze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, ve kterém Městský soud v Praze rozhodne v souladu s § 110 odst. 2 s. ř. s. i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu